

Ajoissa tukea ja apua

VUODEN 2010 lastensuojelutilastot kertovat murrosikäisten tyttöjen huostaanottojen lisääntyneen. Uusia huostaanottoja tehtiin 2830, joista peräti 86 % oli kiireellisiä. Kaikissa ikäryhmissä poikia oli enemmän kuin tyttöjä, paitsi 13–15-vuotiaiden kohdalla, jossa tyttöjen osuus oli 57 %. Tarkkoja syitä ei tiedetä – kuten ei ylipäätään korkeisiin nuorten huostaanottolukuihin. Peruspalveluministeri **Maria Guzenina-Richardson** onkin jo nostanut esiin lastensuojelun tutkimuksen lisäämisen tarpeen.

Näitä nuoria miettiessä herää tietysti kysymys, miten kiireellistä huostaanottoa vaativa tilanne syntyy? Tilanne, jossa nuoren kasvu ja kehitys on vakavassa vaarassa? Etsivää nuorisotyötä tekevät ovat viestittäneet vanhempien neuvottomuudesta. Vanhemmat saattavat jopa pyytää huostaanottoa nuorta auttaakseen, koska he eivät tiedä, mitä tehdä nuoren kanssa. Kavereiden ohella koululla on nuoren elämässä suuri rooli. Nähdäänkö koulussa nuorta vaarantavat asiat ja pystyvätkö koti ja koulu yhdessä ennakoimaan vakavien tilanteiden syntyminen?

Vaikka meillä ei ole riittävästi ainakaan käytäntöihin vaikuttavaa tutkimustietoa lastensuojelusta, me tiedämme, mitkä tekijät suojaavat lasta ja nuorta. Jokainen nuori tarvitsee turvallisen kodin, jossa on hyvä olla ja jonne on kiva mennä, kavereidenkin luota. Ainakin yksi nuoreen sitoutunut ja luotettava aikuinen tulisi löytyä jokaisen nuoren elämästä. Jos näin ei ole, tukea ja apua pitäisi olla tarjolla – ajoissa.

Syksyn aikana *Ikuisesti sinun* -dokumentti on vaikuttanut ja koskettanut meitä, jotka eri tavoin olemme mukana lastensuojelussa. Katsojissa ja keskusteluissa on ollut mukana myös vanhempia, joilla on omakohtaista kokemusta lastensa huostaanotosta ja sijoituksesta. Tämä on erittäin hyvä ja merkittävä asia, sillä ilman heitä ja heidän kokemuksiaan ei lastensuojelun kehittämistyössä täysin voidakaan onnistua. Olemme saaneet tähän asti puuttuneen palasen myös yhteistyön kehittämiseen – aitoon kohtaamiseen, jota vanhemmat toivovat. Tärkeätä on myös muistaa, että huostaanoton jälkeenkin vanhemmuus voi kukkia, kuten Voikukka-projektin sanoma kuuluu.

Hyvää ja rauhaa joulun aikaa!

*Pirjo Hakkarainen
toiminnanjohtaja*

Stöd och hjälp i tid

ENLIGT BARNSKYDDSTATISTIKEN har omhändertaganden av tonårsflickor ökat under år 2010. Det gjordes 2830 nya omhändertaganden, av dessa var t.o.m. 86 % brådskande. I alla åldersgrupper fanns det flere pojkar än flickor med undantag för 13-15-åringarna där flickornas andel var 57 %. Man känner inte till exakta orsaker – såsom överhuvudtaget orsakerna, till det höga antalet av omhändertaganden av unga. Grundtrygghetsminister **Maria Guzenina-Richardson** har redan lyft fram behovet av utökad forskning inom barnskyddet.

När man tänker på dessa unga, väcks förstås frågan om hur en situation som brådskande omhändertagande uppstår? En situation där den ungas uppväxt och utveckling är i allvarlig fara. De som gör uppsökande ungdomsarbete har lyft fram föräldrarnas rådlöshet. Föräldrarna kan t.o.m. be om omhändertagande för att hjälpa den unga, därför att de inte vet vad de ska göra med den unga. Vid sidan av kamraterna spelar skolan en stor roll i den ungas liv. Ser man i skolan de saker som hotar den unga och kan hemmet och skolan tillsammans förutse uppkomsten av allvarliga situationer?

Fastän vi inte har tillräckligt forskning, åtminstone sådan forskning om barnskyddet som påverkar praxis, så vet vi vilka faktorer som skyddar barnet och den unga. Varje ungdom behöver ett tryggt hem där det är bra att vara och dit det är roligt att komma t.o.m. från kamraterna. Åtminstone en trygg vuxen som har förbundit sig till den unga borde finnas i varje ungdoms liv. Om det inte är så borde stöd och hjälp finnas tillgängligt – i tid.

Under hösten har dokumentären *Ikuisesti Sinun (För evigt din)* påverkat och berört oss, som på olika sätt är med i barnskyddet. Bland tittarna och i diskussioner har också sådana föräldrar varit med som själv har upplevt sitt barns omhändertagande och placering. Det här är mycket bra och betydande eftersom man inte utan dem och deras erfarenheter helt kan lyckas i utvecklingsarbetet inom barnskyddet. Vi har fått en bit som hittills har saknats i utvecklande av samarbetet – ett äkta möte, som föräldrarna önskar. Det är viktigt att minnas att också efter omhändertagandet kan föräldraskapet blomstra såsom man uttrycker det i Maskros-projektet.

Med önskan om God och Fridfull Jultid!

*Pirjo Hakkarainen
verksamhetsledare*